

HET VERLANGEN

met overdreven voorzichtigheid neer voor Dr Van Leeuwen. „Alstublieft meneer.”

„Merci.” „En een ranja voor uw zoon,” voegde hij er, onnoodig spraakzaam aan toe. Van Leeuwen lachte witjes. De jongen kleurde, opende den mond, zag toen eensklaps de groote, verschrikte oogen van den ander en zweeg. De spanning verebte weer. Later kwam de kellner afrekenen, boog diep voor de groote fooi, groette uitdrukkelijk eenige malen. Buiten stond de autobus al klaar. Op den terugtocht gebeurde niets. Alleen was er in Freek een wegglijden van vriendschapsgevoelens. Hij besepte het zelf niet. Hij dacht dat hij moe was. En Dr Van Leeuwen kon met niemand over zijn angst spreken, een angst, die hij uitnemend wist te verbergen.

IV

Na het diner zaten ze zwijgend tegenover elkaar aan een tafeltje, dat op verzoek van Dr Van Leeuwen in een hoek, bij het raam geplaatst was. Freek wat slaperig door de wandeling, de man, beurtelings met kleine teugjes zijn koffie drinkend en een sigaar bezuigend. De lijdelijkheid van den jongen hinderde hem. Terwijl hij hier langzaam verbloedde, zat de knaap tegenover hem met loome oogen naar buiten te kijken.

„Wil je niet een kop koffie?”

„Nee meneer, dank u.”

Ontmoedigd liet Van Leeuwen de hand met de sigaar, langs het lichaam zakken, zuchtte.

Het was stil in de zaal. De meeste badgasten hadden reeds gedineerd en waren naar buiten gegaan, het dorp rondrentelend of voor een avondwandeling langs het strand.

Er hing een loome duisternis. Soms vielen er gaten in. Het leek of, in de hoeken, de wereld ophield te bestaan. „Iets van geplunderd zijn,” dacht Dr Van Leeuwen. Hij keek naar die zwarte, diepe gaten, zag ze grooter worden en werd er door bevangen. Hij kreeg het gevoel of ze naderbij kwamen en hem over enkele seconden zouden opslokken. Langzaam voelde hij zich radeloos worden en hij schrok van den kellner dien hij niet had hooren aankomen. „Tik” deed de schakelaar van het lampje op de tafel. Weer schrok Van Leeuwen. Er was eensklaps een verlossende dankbaarheid om het veilige, beschermende licht. Het leek of de gaten armen en beenen kregen en plotseling weg-holden.

„Ik ga slapen,” zei Freek toen en stond meteen op.

„O.”

„Dag meneer, tot morgen.”

„Dag jongen, welterusten.”

Toen Van Leeuwen alleen was zakte zijn figuur ineen. Het was of hij zichtbaar ver-viel. Vermoeid rookte hij zijn sigaar. Toch dreef hij zich zelf op om zijn geheele aandacht aan het rooken te wijden. Het gelukte maar half. Toen de kellner weer langs kwam bestelde hij cognac. De man boog en haastte zich naar het buffet. Enkele oogen-blikken later stond het glaasje cognac voor hem. Hij keek er een oogenblik naar met wellustig turen door de oogharen. Even schepte hij behagen in de flonkering van den drank. Daarna bracht hij het glaasje met trillende hand aan de lippen, proefde eerst, wipte daarna met een haastige beweging het vocht naar binnen. Hij voelde het als